

skabet og er i overensstemmelse med de fælles markedsnormer.

Konstateres der for bestemte frosne varer en tydelig, nedadgående prisudvikling, bør der være mulighed for at yde støtte til producenterne til privat lagring af de pågældende varer, når de har deres oprindelse i Fællesskabet.

Et prisfald ved import af tunfisk bestemt for konserverindustrien kan true indkomstniveauet for producenterne af disse varer inden for Fællesskabet; der bør derfor i nødvendigt omfang ydes disse producenter udligningsgodtgørelser.

Det er nødvendigt, at der på et vist tidspunkt foretages en revision af interventionssystemets forskellige former, for at de nødvendige foranstaltninger med henblik på producentorganisationernes overtagelse af det finansielle ansvar for interventionssystemet kan gennemføres.

For visse varers vedkommende bør der træffes foranstaltninger mod import fra tredjelande til anormalt lave priser for derved at forhindre markedsforstyrrelser i Fællesskabet.

En sådan ordning muliggør, at alle kvantitative restriktioner ved Fællesskabets ydre grænse for de fleste varers vedkommende vil kunne ophæves, og at kun tolden efter den fælles toldtarif anvendes; denne mekanisme kan under særlige omstændigheder vise sig at være utilstrækkelig; for at Fællesskabets marked i sådanne tilfælde ikke skal være uden beskyttelse over for forstyrrelser, der kunne fremkomme ved tidligere importhæmmende foranstaltningers bortfald, bør Fællesskabet have mulighed for hurtigt at træffe alle nødvendige foranstaltninger.

Det er imidlertid i Fællesskabets interesse, at anvendelsen af told efter den fælles toldtarif helt suspenderes for bestemte varer; da Fællesskabets produktion af sild og tunfisk ikke er tilstrækkelig, bør der drages omsorg for, at den levnedsmiddelindustri, der anvender disse fangster, får forsyningsvilkår, der kan jævnføres med dem, der gælder for de eksporterende tredjelande, for ikke at hindre denne industris udvikling inden for rammen af de internationale konkurrencevilkår; de ulemper, en sådan ordning kan medføre for Fællesskabets tunfiskproducenter, vil kunne udlignes ved ydelse af den med henblik herpå fastsatte godtgørelse; yderligere berettiger grunde af social karakter opretholdelsen af den traditionelle handel for

så vidt angår forsyningen med hovednæringsmidler som saltet og tørret torsk.

For nogle varers vedkommende er det endnu ikke muligt at fastsætte en importregulering på Fællesskabsbasis; det er derfor nødvendigt for disse varers vedkommende, at tillade medlemsstaterne at bevare de kvantitative restriktioner, der følger af deres nationale ordning.

Som supplement til det ovenfor beskrevne system, bør der, i det omfang dette er nødvendigt for dets gnidningsløse funktion, skabes hjemmel til, at anvendelsen af den aktive forædling kan reguleres og, i det omfang markedssituationen kræver det, forbydes; endvidere bør restitutionerne fastsættes således, at de af Fællesskabets forarbejdningsindustri med henblik på eksport anvendte Fællesskabs-råvarer, ikke stilles ringere ved en sådan regulering af den aktive forædling, som ville foranledige forarbejdningsindustrien til at foretrække at indføre basisprodukterne fra tredjelande.

Det må undgås, at konkurrencen mellem Fællesskabets virksomheder på markederne uden for Fællesskabet forvrides; der bør derfor skabes lige konkurrencevilkår gennem en Fællesskabsordning, der for fiskevarernes vedkommende hjemler mulighed for restitutioner ved eksport til tredjelande, for så vidt dette er nødvendigt for at sikre Fællesskabets deltagelse i den internationale handel med de pågældende varer, og såfremt denne eksport i økonomisk henseende er betydningsfuld.

Optrækning af told eller afgifter med samme virkning og anvendelse af kvantitative begrænsninger eller foranstaltninger med samme virkning i Fællesskabets interne handel er umiddelbart forbudt i henhold til Traktaten; endvidere omfatter oprettelsen af en fælles markedsorganisation for fiskevarer afskaffelse af alle afgifter med samme virkning som told og alle kvantitative begrænsninger eller foranstaltninger med samme virkning, som har været en bestanddel af de enkelte landes markedsordninger for fiskevarer; endelig er Rådets beslutning af 20. december 1969 om mindstepris-ordningen¹⁾ ikke mere anvendelig fra iværksættelsen af foranstaltningerne i henhold til den fælles markedsorganisation for fiskevarer.

Virkeliggørelsen af et fællesmarked på grundlag af et fælles prissystem ville gennem visse støtteforanstaltninger være truet; derfor

¹⁾ EFT. Nr. L. 328 af 30. 12. 1969, s. 11.